

Sfântul Petru Damaschin: Păcatul

Dr. Greg Peters

După ce vorbește despre dialectica dintre mântuire și pierzanie, Sfântul Petru Damaschin se apleacă asupra realității păcatului. Petru începe amintind de căderea lui satan, „îngerul de odinioară din cer, și dezvoltă o teologie a păcatului de la un capăt la celălalt al lucrării. Spre aducere aminte... Conform Sfântului Petru, de vreme ce „din neascultarea lui Adam crescând toți pătimiși prin obișnuirea cu patimile, unii [dintre noi] nici nu simt măcar amărăciunea patimilor”.

Totuși, calea noastră către păcat urmează o rânduială explicită. Omul este mai întâi confruntat cu „așa-numita momeală [προσβολή] sau venire în minte a răului, care nu are nici răsplată, nici ocară. După aceasta se ivește așa-zisa însoțire [συνδυασμός], adică acea convorbire cu gândul fie spre încuviințare [συγκατάθεσις], fie spre lepădare”. Mai mult, „nici nu păcătuim fără de voie, dacă nu consimțim mai înainte [συγκατατιθέμεθα] de bunăvoie cu gândul și nu cădem în robie. Atunci, acela duce pe cel luat în prinsoare, chiar fără voie, la păcat”.

Sfântul Petru Damaschin definește ulterior această „încuviințare” ca fiind „aplecarea spre plăcere a sufletului spre lucrul văzut, din care se naște robia, care duce cu sila și fără voie inima spre lucrare”. La început, omul consimte la ceva mic și neimportant care apoi crește într-un păcat mai mare. Sfântul Petru arată că vrăjmașul „când vrea să-l arunce pe cineva în cele mari, îl face să nesocotească întâi cele mici și nearătate: înainte de curvie, privirea deasă și neînfrânată; înainte de ucidere, mânia ușoară; înainte de întunecarea cugetării, împrăștierea scurtă; și înainte de aceasta, iarăși, așa-zisa trebuință neapărată a trupului”. [Continuarea și sursa: pemptousia.ro](http://pemptousia.ro)

